

Dit verhaal wordt u gratis aangeboden door Ririro.com/nl. Het is onze missie om alle kinderen ter wereld gratis toegang te geven tot een verscheidenheid aan verhalen. De verhalen zijn online te lezen, downloaden en printen en beslaan een breed scala aan onderwerpen, waaronder dieren, fantasie, wetenschap, historie, diverse culturen en nog veel meer.

Steun onze missie door onze website te delen. Wij wensen u heel veel leesplezier!

Ririro

FANTASIE IS BELANGRIJKER DAN KENNIS

Ririro

De Tovenaar van Oz: De Magische Kunst van de Grote Fantast (16/24)

De volgende ochtend zei de Vogelverschrikker tegen zijn vrienden:

"Feliciteer me. Ik ga eindelijk naar Oz om mijn hersenen op te halen. Als ik terugkom, zal ik zijn zoals andere mannen."

"Ik heb je altijd leuk gevonden zoals je was," zei Dorothy.

"Het is aardig van je dat je een Vogelverschrikker leuk vindt" antwoordde hij. "Maar je zult zeker meer onder de indruk van mij zijn wanneer je de prachtige gedachten hoort die mijn nieuwe brein zal onthullen." Toen nam hij met opgewekte stem afscheid van hen allen en ging naar de Troonzaal, waar hij op de deur klopte.

"Kom binnen," zei Oz.

De Vogelverschrikker ging naar binnen en vond de kleine man bij het raam zitten, diep in gedachten verzonken.

"Ik kom voor mijn hersenen," zei de Vogelverschrikker een beetje ongemakkelijk.

"Oh ja; Ga alsjeblieft in die stoel zitten," antwoordde Oz. "Neem me niet kwalijk dat ik je hoofd eraf moet halen, maar ik zal het moeten doen om je hersenen op

de juiste plaats te krijgen."

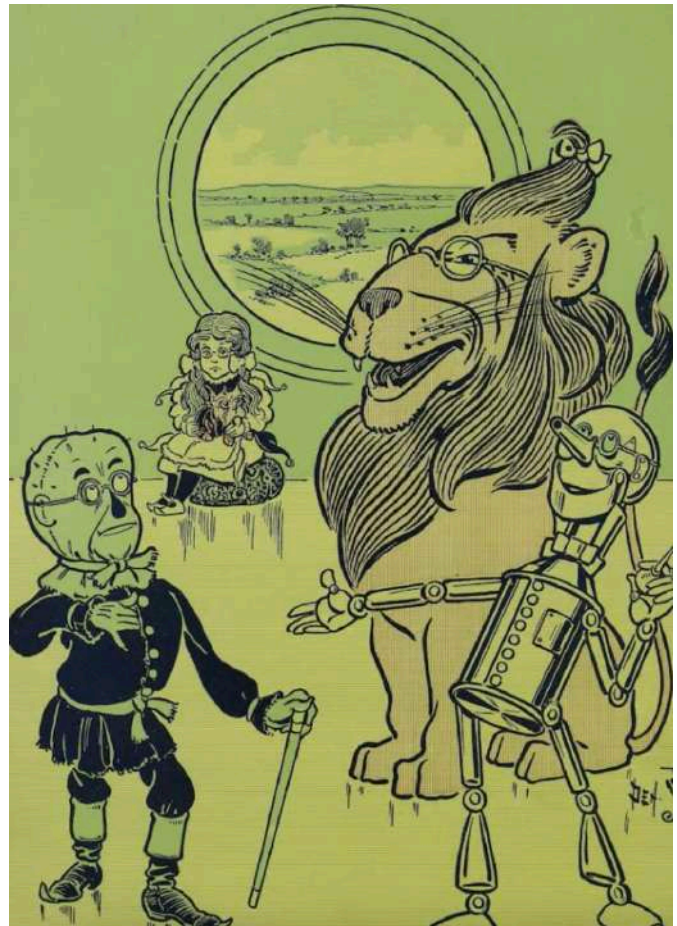
"Geen probleem," zei de Vogelverschrikker. "Je mag gerust mijn hoofd eraf te halen, zolang het maar een beter hoofd is wanneer je het er weer opzet."

Dus maakte de Tovenaar zijn hoofd los en haalde de stro eruit. Toen ging hij de achterkamer binnen en pakte een zakje zemelen, die hij met een heleboel spelden en naalden vermengde. Nadat hij ze grondig had geschud, vulde hij de bovenkant van het hoofd van de Vogelverschrikker met het mengsel en vulde de rest van de ruimte met stro om het op zijn plaats te houden.

Toen hij het hoofd van de Vogelverschrikker weer op zijn lichaam had vastgemaakt, zei hij tegen hem: "Vanaf nu zul je een geweldige man zijn, want ik heb je gloednieuwe hersenen gegeven."

De Vogelverschrikker was zowel blij als trots over de vervulling van zijn grootste wens, en nadat hij Oz hartelijk had bedankt, ging hij terug naar zijn vrienden. Dorothy keek hem nieuwsgierig aan. Zijn hoofd was aan de bovenkant flink uitgepuild door de hersenen.

"Hoe voel je je nu?" vroeg ze.

"Ik voel me wijs" antwoordde hij ernstig. "Wanneer ik aan mijn hersenen gewend ben, zal ik alles weten."

"Waarom steken die naalden en spelden uit je hoofd?" vroeg de Blikken Houthakker.

"Dat is het bewijs dat hij scherp is," merkte de Leeuw op.

"Nou, ik moet nu naar Oz gaan en mijn hart ophalen," zei de Houthakker. Dus liep hij naar de Troonzaal en klopte op de deur.

"Kom binnen," riep Oz, en de Houthakker kwam binnen en zei: "Ik ben voor mijn hart gekomen."

"Heel goed," antwoordde de kleine man. "Maar ik zal een gat in je borst moeten snijden, zodat ik je hart op de juiste plek kan zetten. Ik hoop dat het je geen pijn zal doen."

"Oh nee," antwoordde de Houthakker. "Ik zal dat helemaal niet voelen."

Dus pakte Oz een blichschaar en maakte een klein, vierkant gaatje in de linkerkant van de borst van de Blikken Houthakker. Toen ging hij naar een ladekast en haalde er een mooi hart uit, volledig gemaakt van zijde en gevuld met zaagsel.

"Is het geen schoonheid?" vroeg hij.

"Dat is het zeker," antwoordde de Houthakker, die zeer verheugd was. "Maar is het een goed hart?"

"Ja zeker, het is een heel goed hart," antwoordde Oz.

Hij legde het hart in de borst van de Houthakker, plaatste het stuk blik terug en soldeerde het netjes aan elkaar op de plek waar het was opengeknipt.

"Kijk," zei hij; "Nu heb je een hart waar elke man trots op zou kunnen zijn. Het spijt me dat ik een lapje blik op

je borst moest solderen, maar het kon echt niet anders gedaan worden."

"Dat is geen probleem!" riep de gelukkige Houthakker uit. "Ik ben je heel dankbaar en zal je vriendelijkheid nooit vergeten."

"Met plezier," antwoordde Oz.

Toen ging de Blikken Houthakker terug naar zijn vrienden, die hem hartelijk feliciteerden met zijn geluk. De Leeuw liep nu naar de Troonzaal en klopte op de deur.

"Kom binnen," zei Oz.

"Ik kom voor mijn moed," kondigde de Leeuw aan, terwijl hij de kamer binnenkwam.

"Heel goed," antwoordde de kleine man; "Ik zal het voor je halen."

Hij liep naar een kast en reikte naar een hoge plank en pakte er een vierkante groene fles uit, waarvan hij de inhoud in een prachtige groen-gouden schaal schonk. De Tovenaar hield de schaal voor aan de Laffe Leeuw, die eraan snuffelde alsof hij het niet lekker vond, maar de Tovenaar zei:

"Drink."

"Wat is het?" vroeg de Leeuw.

"Nou," antwoordde Oz, "als het in jou zat, zou het moed zijn. Je weet natuurlijk dat moed altijd in je zit; zodat dit pas echt moed kan worden genoemd als je het hebt ingeslikt. Daarom raad ik je aan om het zo snel mogelijk te drinken."

De Leeuw aarzelde niet langer, maar dronk tot de schaal leeg was.

"Hoe voel je je nu?" vroeg Oz.

"Vol moed," antwoordde de Leeuw, die blij terugging naar zijn vrienden om hen over zijn geluk te vertellen. Oz, nu alleen, glimlachte bij de gedachte aan zijn succes bij het geven van de dingen aan de Vogelverschrikker, de Blikken Houthakker en de Leeuw, die dachten dat het precies was wat ze wilden. "Hoe kan ik het helpen dat ik een fantast ben?" zei hij tegen zichzelf, "als al deze mensen me dingen laten doen waarvan iedereen weet dat ze niet kunnen? Het was gemakkelijk om de Vogelverschrikker, de Leeuw en de Houthakker blij te maken, omdat ze dachten dat ik alles kon. Maar er zal meer nodig zijn dan verbeeldingskracht om Dorothy terug naar Kansas te brengen, en ik weet echt nog niet hoe dat gedaan kan worden."